

med en saadan Mand, ikke har den fornødne Tillid til ham, og navnlig selvfølgelig i første Række Tillid til hans Aabenhed og Sanddrubhed, er han berettiget til at indstille ham til Afsked, og han maa saa for sig og sin Samvittighed forsvare denne sin Stilling. Men den ærede Minister har gjort mere, den ærede Minister har ved sin Redegørelse inviteret Offentligheden til at diskutere dette Aktstykke, og jeg maa sige, at det forekommer mig, at Ministeren ikke har været heldig.

Ministerens officielle Redegørelse foreligger altsaa til Diskussion. I al Almindelighed maa jeg som sagt med Hensyn til Afskedigelsen give Ministeren Ret i dette, at Dr. Muus kan afskediges. Men naar man læser den Redegørelse, som Ministeren har udsendt og derved sat under Diskussion, leverer den nærmest et Billede af to Mænd, den ene en til overdreven Nydelse af Spiritus hengiven Distriktslæge og den anden en upaalidelig, vi kunne godt sige løgnagtig Formand for Sundhedsstyrelsen. Læser man det hele igennem, er det det Indtryk, man ender med. Men naar man vil dømme i denne Sag, selv om det kun er en Dom, man fælder for sig selv, er det en Pligt at gøre sig Rede for, i hvilken Grad den Behændighed, med hvilken Aktstykket er sat op, influerer paa dette umiddelbare Indtryk. Ministerens Aktstykke begynder med at citere Redaktør Reventlows Klage. Det var en meget vægtig Klage, og det er uimodsigeligt, at Reventlow med Hensyn til de tre Tilfælde — oprindelig var der vistnok fire — for den væsentlige Del, jeg tør vel sige den allervæsentligste Del har Ret i det, han har anført. Men hvorledes er nu Dr. Muus' Stilling i den Langhoff'ske Sag? I sin Tale før dokumenterede den højtærede Minister, at Langhoff var drikfældig. Jeg maa sige, at jeg ikke rigtig indser Nødvendigheden af denne Dokumentation, undtagen hvis det overfor den højtærede Minister er blevet paastaet, at Langhoff ikke var drikfældig. Det er det maaske, jeg har ikke set det, men det vilde dog have været heldigt, da Langhoff jo er en Mand, som Ulykken har ramt i høj Grad — jeg siger ikke uforkyndt, men den har ramt ham —, om man kunde have holdt ham saa meget ude af Diskussionen som muligt. Dette lader sig jo nu ikke gøre. Men Spørgsmaalet er heller ikke saa meget om Dr. Langhoff som om Dr. Muus' Stilling. Og til den rette Bedømmelse heraf maa man vistnok gøre det, som jeg har gjort. Jeg har nemlig brækket Ministerens Redegørelse i to Stykker og sat de forskellige Ting sammen paa deres

rette Plads i kronologisk Orden, saaledes at man virkelig kan gøre sig det klart, hvad der er passeret paa de forskellige Tidspunkter, da der blev handlet fra Dr. Muus' Side.

Læge Langhoff var altsaa Distriktslæge i Sakskebøbing siden 1906. Jeg ved ikke, om Dr. Muus har noget med denne Ansættelse at gøre, det foreligger der i alt Fald intet om. Efter Muus' og Sundhedsstyrelsens Mening havde Langhoff gjort sig fortjent ved den Virksomhed, han havde udfoldet ved Tvangs-Arbejds- og Sindssygeanstalten i Sakskebøbing. Men under denne Virksomhed var han i stadig Kamp med Bestyrelsen dernede. Nu ere vi jo her ganske ude af Stand til at bedømme, hvem der har haft Ret i disse Stridigheder, og det skal jeg derfor ogsaa se bort fra. Men i alt Fald er det givet, at Dr. Muus og Sundhedsstyrelsen have anset Langhoffs Virksomhed der for at være fortjenstfuld. Saa hændte det i April i Fjor, at Baron Rosenørn-Lehn sagde til Dr. Muus og Professor Christiansen, som var til Stede, at Langhoff var drikfældig. Jeg maa beklage, at den højtærede Minister i sit Aktstykke — maaske ganske ubevidst — giver en for Offentligheden lidt vildledende Fremstilling af dette Forhold, idet han siger, at det under Vidneførselen var oplyst, at Rosenørn-Lehn havde meddelt det til Muus. Det fremtræder her efter Ministerens Udtalelse som en Klage fra Rosenørn-Lehn, der udtrykkelig benævnes som Medlem af Direktionen for Anstalten. Men det er blevet oplyst i de Forhør, der foreligger for Justitsministeriet, at Rosenørn-Lehn i sine Udtalelser har refereret Udtalelser, der vare faldne overfor ham. At det var saa, havde baade Professor Christiansen og Dr. Muus Indtryk af, og derfor havde de ikke tillagt det saa stor Betydning, som hvis det var blevet fremført som noget, vedkommende havde af egen Iagttagelse. At den Opfattelse har været rigtig, stadfæstes som sagt af Forhørene. Men derom giver Redegørelsen ingen Oplysning. Det finder jeg er en Fejl ved den, den skal sætte alting paa den rette Plads. Men saa kommer dertil en Byraadsforhandling, der finder Sted den 12. Maj, og hvor et Byraadsmedlem udtaler, at en Mand, der om Søndagen, meddens Kirkeklokkerne ringe, er med til at støje og synge paa Gaden, er uværdig til at være Distriktslæge, en Opfattelse, som jeg ganske slutter mig til. En Distriktslæge skal ikke sidde hele Natten til den lyse Morgen og solde paa en Restauration og saa være i støjende Selskab opad Søndag Formiddag. I Anledning af disse to Ting og intet mere, saa vidt man